

Plymouth, Pa., 30 d. Liepos.

Mūsų broliai Lietuvoje, nuvarginti medegiszkai, prisloginti dvasiszkai, nyksta ant kuno, skursta ant dvasios. Retai pamatysi jų linksmius, šviesius veidus, ir tankiausei vietoje skambančių dainų, išsilaužia iš jų sudžiuvusių krutinių sunkus atsidusėjimai, o jų lupos nykiuja liudną šventą giesmę apie ateinančią gyvenimą arba jo gyventojus. Toks mūsų brolių dusios stovis, liudija, kad jiems šis gyvenimas pagryso ir su ilgėjimu peni savę vilčia geresnio busiančio gyvenimo. Maskolių jungas taip jų nualino ir numalė, kad jie, budami iš prigimimo linksmus ir giesmingi, kaip Lietuvos paukšteliai, pasidarė liudnai tylus, užsimislę. Maskoliai atėmė jiems upą. Tas melanholiszkas dvasios stovis nelabai persimaino ir tūse, kurie, iš po barbaro maskoliaus pabėgę, svetimszalyje kvėpūja liūsybės oru ir yra perteklyje.

Tai dūdas patėmyti, ypacz, ant amerikoniszkų lietuviszkų pasilinksminimų — balių, piknių, ekskursijų ir t. t.

Kaip jau žinote, jog Plymouth'o Lietuviai padarė 23 d. Liepos m. puikią ekskursiją ant Hanover Parko. Laukė lietuviai ir lietuvaits tos dienos, kada palikę savo darbų ir namų triušą, galės ant kelių valandų išskrysti sykiu su dangaus paukšteliais ant lauko, į miszką ir po pavėsio lapų ir sznioksztančių medžių atsipusti nū dienos vargų, pasistiprinti szviežiu ir kvepiančiu miszko oru savo susilpnusias krutines, išgerti stiklą alaus, pasimatyti su pažįstamais ir pažįstamomis, pasisizokti, žodžiu, pasilinksinti. Atėjo laukiama diena: vyrai ir moterys sukiulo ankszeziaus kaip paprastai, idant apsirengti pridarancziai ir nepasivėlyti ant ekskursijos.

Patekėjo saulė pusryčiuose, o jau mūsų broliai ir seserys, apsirengę szventadieniais drabužiais, sėdo vieni ant elektrikos karų, kiti ant garlaivuko ir lėkė su vėju į Hanover Parką, kame iszlipę, apsidairė. Ir yra ko dairytis: Parkas didelis, ant augsztos vietos, įvairios veislės medžiais apsodytas; po visą išvadžioti takai ir takeliai; tenpatgi siurvena mažas upelukas iš netoli gulincio ežero, ant kurio su lūteliais galima pasivėžyti. Szen ir ten pristatyta sėdynių, stalų, prikarstyta supūklių. Viename szone sukasi aplink garu varomi arkliukai ir vėžimukai, kitame įtaisytos briczkos, kurios su nemaža greitybe laksto nū kalno į pakalnę, iš pakalnės į kalną, arba taip sakant per kalnus iš medžio padarytus. Ten kertėje pastatytos augsztos lentos dėl mėciojimo gumijos kamūlėlio. O ten užtvoros nemažas daržas, kuriame padarytas vienas apskritus kelias, o kitas tiesus dėl įvairių zoboviszkų bėgiojimų. Viename paszalyje stovi gražiai apdengtas pavienis *) su lygiai įdėtomis grindimis dėl szokimo.

Atvažiavę nū pradžių į tokį parką į kelis szimtus vyrų, kelių desėtkų merginų ir moterių, vaikszezioja išsiskirstę vyrai sav, moterys sav ir dideliame parke nyksta. Jų veidai kartais, kad ir szvystele ir ant lupų apsireiszkia jųkas, bet vėl greitai prapūla, o jų vietą užima liudnas užsimislėjimas ir nuvargimą rodantis ženklas. Nors muzykė su mažoms pertraukoms skambingai režia įvairius szokius, tacziaus szokėjų tikt kelios poros. Mūsų broliai nelinksmus, o be linksmumo ir zobova nemeili. Jie atvyko iš Lietuvos nelinksmus — ir czia jiems truksta prigimto link-

*) Pavienis yra tai lietuviszkas triobėsis, pastatytas ant stiebų.

smumo — jie jo jieszko gėryme — aluje ir kitūse, kurių ant ekskursijos nestokavo, bet kelioose vietose buvo įtaisyti barai, už kurių stovėdami mūsų tautieciai, davinėjo reikalaujantiems keleriopus gėrymus. Tengi netruko ir įvairaus užkandžio. Mūsų broliai ėmę į burną po keletą stiktų alaus, pasidarė linksmesni, kalbingesni, ir ėmė griebtis už įvairių zobovų. Nu, ir prasidėjo didelis krutėjimas pasilinksminimo vietoje. Muzykė tankiai gaudė, ant platformės szokančių gaŋa. Bet szoka, gal mislyjate lietuviszkus szokius? Kur tav — czia tik vardas lietuviszko pasilinksminimo, lietuviai ir lietuvaits szoka, bet ne lietuviszkus szokius, ale angliszkus ir vieną kitą lenkiszką. Mūsų broliai yra atszalę dėl savo tautiszkų szokių ir apie jųs nei sznektos nėra. Kada daro pasilinksminimus lenkai, slavokai, rusinai ir kiti, szoka savo tautiszkus szokius, bet pas lietuvių to nėra. 80-tas procentas lietuvių nėra szokti dėlto, kad svetimtautiszkų szokių nemoka.

Žinia, szitame dalyke nėra ką labai kaltinti Amerikos lietuvių, nes, nors lietuviszkų szokių kelios deszimtytys yra, patys jaunosios kartos lietuviai, Lietuvoje gyvenantieji, mažai ką moka savo szokius, o į czia atvykę, besimokindami svetimtautiszkus, savo užbaigia mirszti. Ir taip pat sunku butu lietuviams įvesti savo szokius, nes dar neturi muzikantų, kurie mokėtu grajyti jųs ir visai nėra merginų, mokančių jųs szokti. Bet tai nemažas dalykas dėl lietuvių vystės ir reikalas apie jį pasirupinti. Pasisizokus ir užkaičius jaunūmenę, eina išsigerti, o paskui eina pasisupti arba minėtoje briczkoje pasivėžyti, o nevienas atsirado, kuris atsisėdo ant arkliuko, aplink lekiančio. Vyrai ir vaikai mi-

nėtame darže darydami visokias zobovas, kaip to: trauktynę virvės, visokias lenktynes, labai linksmo publiką, sėdincią tenai jau paszalyje ant trepų, tam tyczia dėl sėdėjimo padarytų. Abelnai sakant, bovyjosi ir linksminosi visą dieną labai gražiai ir mandagiai iki vėlam vakarui. Iš szito matyti, jog jau lietuviai iszmoko dailei pasibovėti ir pasilinksinti; jau netaip apsieina kaip kitą syk apsieidavo. Bet visgi nematyti to linksmumo, kokis turėtu buti ant jų veidų panasziūse pasilinksminimūse. Dėlko tai taip yra?!...

Tėvynės meilė szventas jausmas, szventesnis už meilę gimdytojų ir artimų, yra to priezasczia nės kas myli savo tėvynę, tai ir apreiszkia tą meilę savo darbūse ir pasielgimūse. Tikras tėvynainis myli netik savo tėvus ir giminaičius, bet ir visus savo tautos žmones; pagaliaus jos žvėris, paukszečius, kalnus, girias ir upes su ežerais; žodžiu kas yra joje gero ir malonaus; jis nori, kad jo tėvynė dvasiszkai ir medegiszkai žydėtu bei joje perteklis ir apszvietimas vieszpatautu. Mylintis tikrai savo tėvynę, yra gatavas viską paszvesti dėl jos, pagaliaus savo gyvastį. Jog tėvynės meilė yra augsztesnė už meilę kraujo giminystės, beveik kasdien matome. Myli vaikai savo tėvus, vyrai savo paczias, bet retai kame nusidūda, kad jie jie už tą meilę paszvestu savo gyvastį bei iszstatytu ją nors ant aiskaus paojaus. Už tėvynės gi meilę nū pradžios svieto, per tukstanczius metų kasmets szimtais ir tukstancziais lieja kraują, drąsiai iszstatydami savo krutines kulkoms ir plienui. Dėlko tai žmonės myli ir turi mylėti savo tėvynę labiau kaip savo gimines? — O tai dėlto, kad gerovė ir laimė žmonių priguli nū laimės ir gerovės jųjū.

tautos, jų tėvynės, tadgi ir tėvų ir giminaicijų; jeigu mes ir kasžin kaip mylėtume savo artymus, o tėvynę užmirštume, mūsų meilė nepadarys jų laimingais. Jeigu tėvynė kenczia, visa tauta kenczia, jeigu serga, visa tauta serga ir jeigu tėvynė miršta ir tauta vargu begyvūs. Pažvelgkim į šiadien gyvūjancias tautas, o pamatysime, kad tų žmonės yra laimingesni, linksmiau ir gražiau gyvena, linksmiau bovyjasi visokiose zobovose ir pasilinksminimūse, kurių tėvynės yra liūsos ir geresniame padėjime, kurių apszvietimas, kultura, augščiau stovi. Mūsų tėvynė yra varginama, draskoma, plėszoma baisiausiu budu, jai nevidonas maskolius padarė tukstanczius įvairių zaisdų ir kasdien naujas atveria. Tauta tai vienas kunas, kurio jeigu pažeisi vieną sąnarį, visas kentės. Kaipgi mūsų broliai ir seserys gali būti laimingi ir linksmi, kad visa mūsų tėvynė yra paskendusi vargūse ir suspaudimūse: mokescziais apkrauti, žemės vaisius beveik uždyką reika adūti, uždarbio niekur jokio nėra, o czia dar visokis dvasiszkas persekiojimas ir kankinimas. Visoje Lietuvoje tik duksavimai ir dejavimai. Nutilo, kaip pirmiau sakiau, linksmus dainavimai, jūkavimai ir šokiai, o jų vietą užėmė tylą bei niunevimas liudnų dvasiszkių giesmelių, liudyjanczių nūbo-dą szio gyvenimo. Žmogus tik tarp linksmų gali būti linksmus, o tarp nuliudusių turi būti nuliudęs. Prisiveizėkime vokiecziams anglams, prancuzams ir kitiems ar jie szelpia taip savo artymus, kaip kad mes, o vienok jie yra daug laimingesni ir turtingesni už mus, nes jų tėvynės yra liūsos ir neperseki-jamos, kaip Lietuva. Ir mums svetimszalyje butu daug geriau ir linksmiau gyventi ir pasibovyti, jeigu mūsų tėvynė

butu kitoniszrame padėjime, nes nereikėtų siuntinėti į ją kruvinai uždirbto skatiko ir, žinodami, kad mūsų artymai tėvynėje yra linksmus ir mums butu linksmiau, smagiau ir visoki darbai ir užsiėmimai labjaus sektusi. Tadgi gerovė mūsų artimų ir pagaliaus mūsų paczių priguli nū mūsų tėvynės gerovės. Taigi, idant pagerinti padėjimą savo tėvynės bei ją gelbėti iš ryjanczių nasrų, turime dėl jos darbūtis ir darbūtis su pasiszventimu. Ale pasiszventimo be meilės nėra, o tėvynės meilė nors kiekvienam žmogui yra į gimta, tacziaus reikia ją kaip ir kitus jausmus bei spēkas žmogaus dvasios, sužadinti, iszauklėti ir palenkti ją taip, kad ji žengtų prie savo pas-kirto mierio. J. A.

Isz Lietuvos.

— *Suvalkų rėdyba.* Gana tankiai pasitaiko, kad gudas-stacziatikys paima paczią lietuvaitę arba vokiekaitę. Žinoma, kad jų vaikai priverstinai turi pasilikti paskui stacziatikiais. Toki vaikai retai kada buna gerais žmonėmis, tankių-tankiausei pasilieka kokiais vagimis ir valkatomis, jei paeina iš žemesnių lūmų. Yra Senapilėje smagus vagis, vadinamas „Vanka“. Tėvas jo maskolius, o motina-vokie-tė, o jisai pats, kaip sakiau, vagis ir neprastas: kur kas neprieis, o jisai turi prieiti. Sztai kaip jisai nesenei prigavo vieną žydą. Atvedė jisai vakare, jau beveik vidurnaktyje į krautuvę gelumbių kas-žin kokią merginą, o gal ir vyrą moteriszka pasirėdžiū-sį. Ta mergina pasisakė žy-đui, krautuvės savininkui, kad jai reikia umai pasidaryti dra-bužius ir bėgti į Ameriką, nes ji turinti pasivogus 5000 rub-lių. Žydas, iszgirdęs apie to-kią sumą vogtų pinigų, nu-džiugo, ketįdamas ir pats kiek

isz jų pasinaudoti. Davė tai merginai iszsirinkti gelumbės ir nepigiai skaitydamas suro-kavo į 30 rublių. Mergina nė nesiderėjo. Kada jau rei-kejo mokėti pinigų, mergina sako, kad visi penki jos tuk-stancziai yra tik vienlentėmis szimtinėmis, dėlto praszė 70 rublių atgal, o ji dūsianti szimtinę. Žydas padavė jai reikalaujamus 70 rublių, bet mergina, neva nedrįsda-ma imti isz anczių pin-gus, praszėsi į kitą, szale krautuvės, kambarį. Žydui vis tiek, ar tam, ar kitam kambaryje užmokės, o pabėgti negalės, nes ir jis drauge eis. Kada žydas nuvedė mergą į szale esantį kambarį, jisai at-siminė, kad krautuvėje liko tik vienas „Vanka“, garsus vagis, kursai gali tenais dai-liai apszlūstyti. Szoko pasi-szaukti ir „Vanką“ į antrąjį kambarį, bet kada pavymui sugrįžo abudu, jau mergina, kaip kamparas be pipirų, isz-nyko. Žydas pakėlė riksmą, bet mergina su 70 rublių ir „pirktąja“ gelumbe isznyko nakties tamsumoje. Žydas jau dabar prisikabino prie „Vankos“, bet tas ir be to nė nemislyjo bėgti. Atvartytas į policiją sakė, kad jisai tos mergos visai nepažįsta: susi-tikus su ja ant gatvės (uly-czios), ji praszusi jo nuvesti į gelumbių krautuvę, padėt nupirkti gelumbių ir parnesz-ti namon, žadėdama už tai ge-rai atlygti. Kas ji per viena ir kur jos namai, „Vanka“ sakėsi nieko nežinąs. Isz po-licijos ji paleido, o jisai, be abejonės, netruko pasidalyti pinigų su „mergina“, kuri greicziaus galėjo vyriszkiu būti.

Giriose netoli Prienų už-muszę pereitą pavasarį med-sargi (striečių). Eina dabar tyrinėjimais.

Daugelyje vietų Suvalkų rėdybos nelyjo dar sulyg sziol ir yra tikras sausmetis. Ki-

tur, kaip andai rasziau, užtek-tinai palijo ir vasarojas pasi-taisė. Vienok kur nelijo, vis-kas džiusta ir noksta pirm lai-ko. Pavasaris szįmet buvo vėlybas, o jau rugiai pradės kirstis szią sanvaitę (nedėlia), t. y. daugiau kaip dviem są-vaitėm priesz szv. Oną (Nū szįadien (9 VII) dar yra 17 dienų iki szventai Onai). Ži-noma, kad taip umai nudzio-vyti rugiai negali būti geri. Su vasaroju, jei nepalis, gali dar blogiaus būti. Szienų di-delei mažai, o dobilai, kurie taip dailiai buvo isz pavasario užsineszę, visur menkai užau-go. Žodziu — paszaro gyvu-liams ir-gi mažai.

Įkaitytos ir iszdžiovytos saulės, palios*) Padovinio valsecziuje (Kalvarijos pav.) taip įsidegė, kad jau antra sanvaitė dega ir degs dar gal ne vieną sanvaitę. Per dienų dienas ruksta, kad net už po-ros mylių ir daugiau dumai po laukus laksto.

Pereitą pavasarį *Vilkavisz-kio pav.* keliose vietose vėl buvo užkabinėti lietuviszki paraszai pakelėmis. Ant ku-rio ukinjko lauko buvo tie pa-raszai, pas visus tūs ukinjkus dabar atvažiavo žemskių vir-szinjkas su žemskiais ir klau-sinėjo, ar nematė, arba bent negirdėjo, kas tūs paraszus prilipinėjo.

J. Vėžys.

— *Jeluksztos pavietais* Kur-žemėje, yra tai Lietuvos dalis, nū kryževijų kitą kart užka-riauta, ir todėl prie Kuržemės prigulinti. Į „Riž. Vest.“ nū to kraszto korespondentas ra-szo: „Praėjęs pavasaris ne la-bai dėl czionykszečių gaspa-dorių buvo geras. Nors snie-gai iki Balandžio pradžios tvė-rė ir nors nū pavasario nū

*) Paliomis vadinasi dideli plotai lygumų, pridengti durpino žemė, kupstūti ir apžėlę mėlynių [vāgų] krūmais. Iszdziuvus durpinė žemė ir degs.

szalną zieminią javai uždengti buvo, bet paskiau be persėjimo siauriniai vėjai, nakties szalnos, net Gegužio mėnesio gale budavo, stoka lieštaus taip didelę iszkadą padarė, kad ant kalvų kurios į siaurą atgręžtos buvo, rugiai mažie visišškai isznyko, daugel rugių paszalo ir pabalo. Gali buti, kad dabartinis lietus vasarojų sutaisys, bet dėl rugių pasitaisymo vilties jau nėra. Per tai ruginiai miltai pakilo ant pудо lyg 90 kapeikų.

— Miskiniai gaisrai taipojau ir mus aplankė. Prie tos nelaimės daugel prisidėjo ne tiktai sausas laikas, bet ir smarkus vėjas. Kaip tai dvaro E. miszke, isz anglių dūbės, kur dar pirm nedėlios angliai užgesinti buvo, nū vėjo viena kibirkštis iszpusta tapo, kuri sausų medžių tarpe įsigavus per pusantro viorsto ilgio ir per verstą ploczio miszką iszdegino. Laimė, kad tas gaisras dienos laike atsitiko, netoli nū užgyventos vietos B. ir dar trijų dvarų. Nū czia apie 200 žmonių gesintojų surinkta buvo. Tie suspėjo gaisrą sustabdyti. Vienok Kriv... dvare visas namas prigulintis miszkas sudegė. Mazai tokių miszkų pasiliko, kuriūs valdzia apgyne, bet ir tie varginami yra. Neseniai dar po tūs miszkus buvo terputyno dirbtuvės, isz sakinių medžių tarputyną varanczios. Isz tų medžių kelmų isz pradzios terputyną iszvaro, paskiau smalą, o paskiau dar anglis gauna. Tokios dvi dirbtuvės ties Borovkos kaimu yra padarytos. Anos priguli prie Varszavos žydų prekejų, gerus įėjimus dūdamos. Turi czia gražų uzdarbį keli desėtkai darbininkų.

— Jaunas vaikas, kuris su tėvų storone ir proce Jelgavos gimnaziją pabaigė, nū Dievo atstojes, puikybės pil-

nas kalba: „Mano mulkis tėvas turi protingą sunų“, nors kiti isz jo besijūkdami kalba: „Tavo gudrus tėvas turi mulkį sunų, nės ne vienas mokslas yra gudrumu, bet ir dorybė, kurią tavo tėvas turi, o tu jau pametei“. Kada tam jaunikaicziui teko pas vieną poną maskolių ant pietų Jelgavoje uzpraszytam buti, anas pirm pietų nepersizegnojo. Taigi gaspadorius maskolius paklausė: „Ar tai pas jus katalikus nėra tos mados pirm pietų žegnotisi?“ — Jaunas žmogus atsakė: „Kaip kada, bet tai nėra prispirtinai!“

Vienas konduktorius lietuvis ant Jelgavos gelžkelio betarnaujantis tokią savo nūmonę iszreiskė: „Kada tikėjau ir pasnijkavau biednas buvau, o kaip nustojau tikėti, melstis, pasnijkauti, gerą tarnystę gavau. Liuteriai latviai mažiau meldžiasi už katalikus, niekados nepasnijkauja už tai yra už lietuvių turtingesniais, gražesniais pievas ir laukus turėdami.“ Kas prider latvių tai galiu tiktai pasakyti, kad anie yra didesni už lietuvių darbininkai ir už tai daugiau turi ir geriau gyvena. Sztaip Kursziais Lietuvoje latvis darbininkas yra geriau giremas negu lietuvis, o ypacz Panevėžio pavieta.

— Lenkai vėl labai yra pasipiktinę isz to, kad lietuviai labiau žydus negu lenkus už savo brolius laiko, kalbėdami: „Jeigu mes su žydais lietuvisz-kai kalbame, tai anie už tai nepyksta, bet jeigu su lenkais, tai anie tūjaus ant mus piestu szoka“.

Varle.

Isz Kitur.

Suvienytos Valstijos.

— *Chicago, Ill., 29 Liepos.* Plieno dirbtuvės firmos „Union Steel Mills“ ant Bridgeport, kurios buvo uzdarytos nūmeto 1892, 26 d. sz. m. tapo

atidarytos ir suvirsz 1400 darbininkų gavo jose užsiėmimą. Tarp šių paskutiniųjų randa-si daug ir lietuvių.

— *New York, 29 Liepos.* Czia sziomis dienomis sustrai-kavo kriaucziai. Meyeris Schvenfield, organizatorius draugystės kriauczių „United Garment Workers“, apskaito jog 26 d. sz. m. užszventė nū 800 iki 1000 kriauczių. Jeigu darbdaviai nesusitaikys ant reikalavimo kriauczių priesz 1 Rugpjuczio, tad ateinancioje Serezoje isztikrųjų pradės straiškūti. Prie straiķierių prisiskaito į 7000 kriauczių.

— *Marquette, Mich. 29 d. Liepos.* Anglekasykloje Chompion sustraikavo 26 d. sz. m. 250 anglekasių ir susivienijo su kitais straiķieriais. Apygardoje Marguette ypatingai dirba tik viena kasyklė Republic, kitose kasyklose visur pakilo straiķas. Anglekasiai reikalauja nū savininkų kasyklų pakėlimo mokes ties ir sako, jog patol neapsileis, pakol jūs prigulincziai neužganėdins. Iki sziam laikui straiķieriai turisi tyķi, kuris tai padėjimas, iszrodo, trivos taip ilgai, pakol savininkai kasyklų nepradės gabenti „scab-sus“.

— *Konstantynopolis, 29 d. Liepos.* Isz visų krasztų Macedonijos ateina zinios apie imtynes tarpu Macedonieczių ir Turkų. Valdžia siunczia daugybę kariumenės, kad tik-tai kūnoankszcziausei apmal-szinti maisztinjkus. Gauja macedoniszķų maisztinjkų perzengė Serbijos rubezius, bet turėjo atsitraukti ant turkiszķos terytorijos, kadangi serbiszķa parubezinė sargyba privertė jūs prie to.

— *Berlynas, 29 d. Liepos.* Volynijoje, ypatingai arti Austrijos rubezių, atsirado chole-

ja.

— *Vieden, 29 Liepos.* Lai-ke miestiszķų urėdnikų rinkimų Magayossoje, Vengrijoje, pasidarė sumisizimas. Gyventojai pūlėsi ant rotuszės, kurią buvo apsiautę žandarai, ir laike imtynės krito 4 žmonės lavonais, o 20 paliko sužeistais nū žandarų kulķų, kurie paskiaus iszvaikė susirinkusius ir suaresztavojo 30 ypatų.

— *Paryzius, 27 d. Liepos.* Naujas kariszķas laivas Mas-sena, galintis talpinti savyje 11,000 tonų, nuleistas sziomis dienomis ant vandens, užva-ziavo 25 d. sz. m. ant pavan-deninių ūlų po Tourtaux ir apart visokių sylijimųsi negalima jį nū jų nutraukti.

— *San Francisco, 29 d. Liepos.* Laiszķas czia aplai-kytas pacztu, priveztu garlai-viu Pekin isz Japonijos ir Ky-nijos, skamba sekancziai:

Tokio 12 Liepos. Ypa-tingai pasirodė Japonijoje cholera. Pirmiausei pasiro-dė tarpu kariumenės ant salos Piscadores, pagaliaus dasiga-vo į portą Arthur ir Chin-Chow per kareivius grįžtan-czius namon. Valdžia rupi-nasi užbėgti platinimuisi užsi-krėtimo, bet prisieina jiems tai labai sunkiai, kadangi jau la-bai iszsiplatino po visą szalį. Nors iki sziolaik nedaug buvo atsitikimų smerczių nū chole-ros, tai vienok baiminyjasi, kad užstojus sziltesniām meto lai-kui neprasiplatytu ir neimtu didesnes aukas. Iki sziam laikui mirszta tik 35 proc. ser-ganczių.

— *Rio de Janeiro, 27 d. Liepos.* Užėmimas salos Trinidad per Anglus labai įnirszino Brazilieczius, kurie tikrina, jog tas užpūlis ant jų savasties, yra geriausiu daro-dymu plėszanczios politikos

anglikų.

San Paulo, apylinkyje Valstijos to paczio vardo, žinia apie pasielgimą Anglijos padarė didelį sumisimą tarp žmonių, kurie, susirinkę priešais angliską konsulį, padarė didelį riksmą ir trenksmą ir grąsino jam paniekinimu. Ant laimės neatejo vienok į didesnį sumisimą.

— *New York*, 29 Liepos. Į „Herald“ pranesa iš Petropilės, jog rokavimasi tarp Rosijos ir Japonijos yra tas, kad Japonija tada trauks savo kariumenę nuo pussalio Lia Tung, kaip Kynai mokės uždetą ant jų mokesčių.

— *New York*, 29 Liepos. Į „Heralda“ pranesa iš Buenos Ayres: Rio Janeiroje valdžia pastatė sargybą priešais angliską konsulą, kad nedaleisti padaryti užpūlio ant jo iš pusės pasipiktinusių žmonių. Atsakymas Londono gabinetui, dūtas Brazilijos valdžiai kas link užėmimo salos Trinidado, yra neaiszkus ir nesuprantamas. Tiek tik tai iš jo galima žinoti, jog Anglija turi mieryje neiszkleisti tos salos iš savo rankų, kad užbėgti užėmimui jos per kitą vieszpatystę, kadangi ji yra reikalinga Anglijai dėl įtaisymo ant jos pavandeninio telegramo stoties.

— *Pocatello, Idaho*, 29 d. Liepos. Siuntinis, kuris pribuvo čia iš Market Lake, Idaho, atgabeno liudną naujieną, jog visi kolonistai Jackson Holeje paliko iszkzudyti per Indijonus, o jų gyvenimai iszkdeginti. Negal jis padūti aiszkesnių žinių apie tą dalyką, bet pasakė, jog jo draugas nukeliavo ant vietos padarytų žmogzudysezių ir jeigu nusiūdus jam iszktrukti iš rankų Indijonų, ta neatbutinai pribus į 24 valandas į Market Lake ir parnesz žinias apie muszynę kolonistų su In-

dijonais.

— *Vancouver*, B. C. 29 Liepos. Garlaivis Empress atvežė iš Japonijos žinią apie vandens užliejimą anglekasyklos Yugeta. Anglekasių iš didesnės dalies iszkgelbėjo iszimant 47, kurie prigėrė.

— *Londonas*, 29 d. Liepos. Pranesa iš Rymo į Central News, jog kunigaikszczitė Helena, kurios suzkiedotuvės su kunigaikszcziu Aosty neseinei atsilaikė, paojingai apsirgo iš priezasties iszkgerimo stiklo szalto pieno.

— *Londonas*, 29 Liepos. Iš žinių, kokias aplaikė laikrasztis Chronicle iš Konstantynopoliaus, aiszkiai parodo, jog turkiszka valdžia dikeziai iszksigando macedoniszko maiszto. Tūm labiau nesiramina Turcija, kadangi ir Bulgarijoj keliasi maiszta priešais kunigaiksztį Ferdynandą ir abelną valdžią.

Teisybė szviesos nesibijo.

Tai yra zodziai p. X. patilpusiame 'straipsnyje N. 29 „Lietuvos“ po antgalviu „Protestavoja kun. V. B.“ Žinoma, tokį straipsnį perskaitę nusijūkėme, kadangi zinome kas ji raszė, anot kun. V. B., kaip raszė „Vienybės“ N. 15 „p. K. J. yra nekas kitas, kaip tik tai kunigas J. J. (lenkbernis pagarsėjęs Amerikoje tarp lietuvių, o visai nežinas lietuvių padėjimo tarp svetimtų czių ir neskaitas lietuviszkų laikraszczių, jeigu skaito tai pasivogęs nuo prastų žmonelių. R.), kuris pridirbęs daug skolu, iš Seinų vyskupystės iszkuitė nesenei į Ameriką“.

p. X., bei kun. J. J. taip yra labai iszkmingais, jog ką raszo neapsiziuri ir nesupranta, kas iš to iszeis: ar teisybė virszun ar melagystė bei nedorumas raszanczios ypatos. Juk „Lietuva“ kaip po pir-

mam jo straipsniui, taip ir po antram paraszė: „už szią korespondenciją redakcija neat-sako“. Nėsa jeigu kun. J. J. ant N. 15 „Vienybės“ neatsakė, tai anot lenkiszko priezodžio „milczenie znak twerdzenia“ o kuris priezodis kaipo lenkberniui labai pritinka ir jo kraujas ant tolesnio raszymo gal pasigerins link lietuvių vystės. Bet eikime prie paties dalyko bei prie protesto. Po literomis V. B. mes labai yvairių vardų ir pravardzių rasime, beje: Vladas, Vincas, Vaclavas, Vytautas; pravardziu: Burba, Baranauskas, Burezikas, Baczkauskas, Burdulis, Buikus, Barszcziauskas, Buividis ir t. t. ir t. t. net be saiko. Taigi nuo p. X. norėtume žinoti koks iš tokių pravardzių bei vardų raszė į N. 15 „Vienybės“. Taip pat galime priversti ant literų p. A. A., bet iszkmingam kun. J. J. bus gana ir tiek.

Toliaus p. X. raszo: „Petropilėje neskaityto lietuviszkų laikraszczių, Amerikoje iszeinanczių“. Kaip mes zinome, yra skaitanczių ir neskaitytanczių, nėra tame dalyke turi didį kėblumą, bet kodėl mūsų p. X. Amerikoje gyvendamas, neskaityto lietuviszkų laikraszczių? ir dar budamas lietuvių dvasiszku vadovu. Kas tai yra? o į lietuviszkus reikalus ncrėtu kisztiesi ir dar su judosizskumu, nėra dar toliaus raszo taip: „Tegul dabar „Vienybė“ parodo, kuris iš minėtų kunigų į ją raszo, arba noris raszinejo.... kiek yra vertos anos dvi korespondencijos iš Petropilės patilpusios Nr. 4 ir 15 „Vienybės“ nuo A. A. ir kun. V. B. kad po jomis autoriai nepadėjo net savo pravardzių“. Na suprask dabar, mielas skaitytojau, kokia čia yra mislis ir iszkmintis p. X. Jau mums aiszkei yra suprantama, kad p. X. norėtu, idant „Vienybė“ iszkduotu savo korespon-

dentus, kad jūs pagautu maskoliai ir iszktrėmtu kur pipirai auga. Gal buti, jeigu p. X., gyvenęs Amerikoje, dažinotu nors vieno Amerikos laikraszczių korespondento iš Petropilės tikrą vardą ir pravardę, nuraszytu carui, o szis tokį nihilistą tūjau nusmaugtu arba pakartu. Kodėlgi p. X. savo draugo kun. V. B. neparaszė tikros pravardės. O sarmata, sarmata! poneli! kur tamstos iszkmintis? Nei asz nei kitas kunigas, dirbą dėl lietuvių labo, neslepiame savęs po X. kodėlgi tamsta slepiesi? Juk „teisybė nesibijo szviesos!“ kas link europiecių, tai jie turi slėpti savas pravardes, bijodami Siberijos meszkino. Ar tamsta ir to dar nesupranti?... *Kun. A. Burba.*

Iš lietuviszkų dirvu Amerikoje

— *Chicago, Ill.* Naujos lietuviszkos parapijos susirinkimas, vakarinėje Chicagos szalyje, atsilaikė nedėlioje, Liepos 21, penktoje valandoje po pietų, Pulaskio salėje, 8008 Ashland ave.

Susirinko gana puikus burelis lietuvių. Susirinkimą atidarė Jūzas Zakarevyczius, naujos parapijos rasztinikas, ir apreiszke susirinkusiems broliams, jog pirmsėdis Kunca prisiuntė žodį, kad jis negali pributi ant susirinkimo ir visai atsisako nuo savo tarnystos dėl stokos laiko. Tokiu budu tapo iszkrinktas naujas pirmsėdis, Aleksandra J. Bijanskas. Po to komitetas, susidedantis iš dvylikos vyrų, iszkiskiriant vyriausybę, apreiszke naujos parapijos stovį. Pasirodė, jog ji jau labai gerai stovi: turi užtektinai ir sanarių, ir pinigų, ir popierius, ir su vietiniu vyskupu pasikalbėjo, tik tai kūmi labjausei reikia dabar gauti gerą lietuviszką kunigą, kursai galėtu trumpame lalke atvykti ir jį suglobti dvasiszkuose

dalykūse.

Iš viso ko matytis, jog tie lietuviai su karszta Dievo meile tveria antrą lietuviską Rymo katalikiszką parapiją ir kas tegul bus jiems ant garbės. Rasztinjo adresas: Jūzas Zakariavyczia, 800 S. Ashland ave. A. A.

— *Philadelphia, Pa.*, 23 d. Liepos. Gūdotina Rėdystel! Meldžiu patalpinti „Susiv.“ Organe szitą atsiliėpimą:

Mes visi iš draugystės Szv. Antano, kurie prigulim prie „Susiv.“, nutarėmė sutverti atskirą „Susiv.“ kūrą dėl to, jog mūsų draugystės sąnariai ne visi priguli prie „Susiv.“ tai ir geros tvarkos nėra tarp prigulėzių mūsų draugų prie „Susiv.“. Taigi kad įvesti tvarką, nutarėm sutverti atskirą „Susiv.“ kūrą; labjausei dar dėlto kad turėtu geresnę progą prigulėti prie „Susiv.“ moteriszkos ir tie broliai, kurie nepriguli nei prie jokios draugystės.

Antras susirinkimas bus laikytas 5 d. Rugjucio, 8 valandoje vakare, Liet. Pol. Clube ant 903 S. 2-nd St. Užtaigi užkviečiame Brolius Lietuvius ir Lietuvaiteis susirinkti kūnoskaitlingiausei ant tos valandos. Tenai bus laikomi praneszimai apie naudą mūsų garbingo „Susivienijimo“. Su gūdone tūm laikinis komitetas:

V. Ambrozevyczius
A. Zuikis.

— *Mechanicsville N. Y.* Gūdotinas Redytojau! Nūszirdžiai meldžiu patalpinti szitūs kelis mano žodelius į savo laikrasztį, kadangi jau praslino kelėtas metų, o apie mūsų miestelio lietuvius dar nebuvo minėta nei žodelio. Mūsų miestelis yra nedidelis, gatvės medžiais dailei išsodintos, per vidurį eina perkakas, yra geležkelio stotis, 1 popjeros dirbtuvė, 3 marszki-

nių, karų shapa. Sziose dirbdami, gauna mokestį nū \$1,12½ c. iki \$1,80 ant dienos. Taipgi apylinkėse szio miestelio yra farmos, kuriose nemažai lietuvių atranda sav darbą, gaudami mokestį nū \$15 iki \$25 ant mėnesio. Lietuvių randasi sziaame miestelyje 10 szeimynų ir iki 40 vienstipių, tiktai apgailėtina, kad maž ne visi lenkberniais savę vadina ir, kiek įstengdami, visur vartoja lenkiszką kalbą, nors nekurie ir visai mažai ją supranta. Kaip pradeda grevezoti, tai net patys lenkai, kurių czia mažai randasi, jūkiiasi. Czia lietuviai savo brangią, tėvyniszką kalbą suvisu niekina. Jie niekindami savo prigimtą kalbą, niekina podraug ir szv. katalik. tikėjimą ir toki išzamos darosi panaszus į nesuprantantį sutvėrimą. Prie szio dar visko prisideda ir jų aklybė. Szitai kelis kart buvo raginta prisidėti nors pinigiskai prie reikalų Kražiecių, buvo nesųkį kalbinėta sutverti lietuviszką pag. draugystę ir prigulėti prie „Susiv.“, bet ant to kiekvieną sykį išzgirsti tiktai visokias piemeniszkas pliovones ir turi su didžiu szirdies skausmu atsitraukti nū užmanymo. O kada lenkiszkas kunjgas išz Schenactaday N. Y. atvažiavęs liepė susirinkti pas vieną lenką, o susirinkusiems pasakė, jog neatbutinai reikalingu yra daigtu uždėti czionai lenkiszką pagelbinę draugystę, tai akies mirksnyje mūsų lenkberniai kone visi prisiraszė, virszinkais paskirdami lenkus. Praslinkus metams, kada jau buvo ženklai nupirkti ir kasoje buvo apie \$150, mūsų lenkberniai pradėjo skirstytis kas sav išz tos draugystės, kadangi ant mitingų tie keli lenkai nedavė jiems nei išszizioti. Prie to dar daug prisidėjo ir paliepinimas virszui minėtojo kn. kad reikia pastatyti marszalga

su druta lazda ant durių ir ant susirinkimų, prieszinantiems kokiame nors dalyke lenkberniams, dūti per galvą iszmetant per duris lauk.

Nors jau visai draugystė iro ir buvo visi persitikrinę, ką velyja mums lenkai, vienok, ant kalbinimo perdirbti tą draugystę ant lietuviszkos, daugumas lenkbernių giedojo, jog nesuprantą gerai lietuviszkos kalbos.... Suirus draugystei, kada lenkai kasos lietuviszkus pinigus dalinosi, mūsų lenkberniai žiurėjo ant to, it szuva ant dūnos kasnelio liežuvį nukorės, ir seiles ryjo, bene gaus nors porą centų nū savo ponų; žinoma, nieko negavę, nudilbino szalin. Tokiu tai budu pragaiszo lenkbernių draugystę. Išz szito viso matyti, jog dar daug, daug yra mūsų brolių nieko nesuprantanczių, nežinanczių jokių dalykų stovio. O per ką tai yra? Per tą, kad neskaito jokių lietuviszkų laikraszczių, nežino kaip sviete einasi, užtai ir nežino kaip turi pats apsieiti ir savę apisaugoti nū lenkų!

Jonas Kasperavyczius.

— *Plymouth, Pa.* 21 d. Liepos, 1895 m. Mūsų pagel. draugystė vardan szv. Kazimiero laikė savo pusmetinį susirinkimą. Atlikus visus reikalus kas link draugystės, ant galo buvo įneszta kas link mokesties už du mirusiu „Susivienijimo“ sąnariu. Czia tai didelis trukszmas pasidarė, kada buvo apreiksza, jogei reikia mokėti vėl po 15 c. dėl kiekvieno mirusio „Susiv.“ sąnario. Viens, du, trys ir tt. atsistoję szaukė, jogei neiszpultu po tiek mokėti, kadangi „Susiv.“ organe matę skaitlių sąnarių. Taigi kiekvienas sako, jogei sąnarių yra 1863, o mokėdami po 15 c. sudeda \$279,45. Nežiurint ant to kiek sudeda, kiekvienas vėl nori žinoti, kiek kozną sy-

kį sudeda posmertinės, ar reikia pridėti išz kasos dėl užmokejimo mirusiam sąnariui pos., ar atlieka dar nū jos; o jei atlieka, tai kur tie pinigai pasideda, kadangi iki szio nei vieną sykį „Susiv.“ organe nebuvo garsinta. Szitas tai dalykas tokį sumiszmą padarė, jogei veik pusė sąnarių ant szio susirinkimo nenorėjo nieko mokėti. Išz szito tai matyti, jog didelė bledis gali būti dėl „Susiv.“. Užtaigi nūszirdžiai meldžiame gūd. „Susiv.“ vyriausybės, paaiszinti apie tą visą dalyką per „Susiv.“ organą, kad koznas aiszkiai galėtu matyti ir tada neturėtu progos daryti mai-szatieng.

*Szv. Kazimiero dr.
Prezidentas.*

— *Thorp, Wis.*, 21 Liepos 95 m. N. 29 „Lietuvos“ atitika straipsnį, protestavojantį prieszai kun. V. B. su paraszu X. Reikia labai nusistebėti išz užsidegimo p. X. Matyti jis yra „unaro“ mylėtojas, ir ką jis pasakė, tai tur buti iszpildyta ir atliktas krukis. Palaukk, broliuk, tu dar neesi mandriausias ir vyriausias. O koks p. X. drąsumas! Prisy-pyrės baudžia „Vienybę“, kodėl anie V. B. korespondentai nepasiraszo savo tikrų vardų. Apmislyjus viską, dyvai ima, kodėl akmenai nesijūkia išz tokio p. X. reikalavimo. Gal p. X. jaučia savę vyriausia galva lietuvių, gal jaučia savę iszmintingiausiu, bet iszminties jokios nematyt.

p. X. baudžia, „kodėl korespondentai savo vardų nepasiraszo ir sako, turbut tikros autorių pravardės nedaug ką vertos akyse lietuvių ir dėl to jas slepia“.

Taigi sziais žodžiais p. X. kaip su pirsztu parodė visiems, jog jo vardas ir pravardė neturi maziausios vertės, kadangi ir liūsybės žemėje gyvendamas, negali pasiraszyti pilną

pravardę. Jau kad taip duriniai atsiszaukei, tai velyk butum tylėjęs, o ne piktinęs žmones. Jeigu dar tiek iki sziolei neiszmaneį ir nežinojai, kad Petropilis yra po maskolium, o tie korespondentai gyvena toje pilyje; taigi kad jūs sugriebtų maskoliai, jog jie raszinėja korespondencijas į lietuviszkus laikraszczius, tūjans į Siberiją nusiųstu. Ale tu czionai Amerikoje gyvendamas ir nesibijodamas jau maskoliaus, dėlko dar savo pravardę slepi? Tik žingeidu butu žinoti, ką tu mislyjai, pieszdamas tokį prispymą pasiraszyti pilną pravardę po korespondencijomis isz Maskolijos, podraug užmesdamas melagyste ir niekvertumu vardo tūm laik, kada po nupiesztu straipsniu, padedi tik raidę X.

Tūm kartu bus gana.

F. Mikolainis.

Atsakymas a. a. Petro draugui,

kurs „Garso“ N. 26 patalpino apie jo smertį bei gyvenimą.

Kaip lotiniszkas priezodis sako: „de mortuis aut bene aut nihil“ t. y. apie numirusius arba gerai arba nieko nesznekėti. Taip yra ir su mūsų pažįstamu a. a. Petru, buvusiu „Vienybės“ redaktoriumi. Bet jo draugas paraszė tulas melagystes nekuriūse dalykūse, apie ką mes trumpai paaiszkinsime. Draugas „Garse“ raszo: „Kas nežino prietikių mūsų redakcijose, tam gal reikėtu daugiau žodžių, bet kurs matė tas žemas traszkias szantes, kuriose už 30 ar 40 dolerių ant mėnesio, per kiauras dienas neretai ir naktis turi užsigulęs dirbti redaktorius, tas netikt vienam geležų kilnojime ras priezastį ligos ir smerties garbaus sanario“. Kas link sintaksiso bei liogikas tame iszsireiszkime, mes to dalyko nekliudysime, tikt einame prie paties dalyko.

Juk kaip asz garsinau N. 28 „Vienybės“, ne nū geležų kilnojimo prasidėjo jo liga, bet nū persikėlimo isz vieno namų į kitus dėl prasimokinimo angliszkos kalbos, kaip rasziau: „Pabuvo ten kelis mėnesius, jam pradėjo nesveikėti, nės kaip kada pradėjo kraujais spjauti, o taipgi kelis syk persiszdaldęs kiek sirguliavo“. Bet kas nabaszniškai velyje isz geresnės szantės persikelti į blogesnę? Tas „Garse“ raszantis draugas. Juk pas p. Jūzą Pauksztį turėjo geresnę szantę, pas kozoką gulėjo per žiemą szaltame kambaryje. Kaip draugas taip ir nabaszniškai emė už rėdymą laikraszczio „Vienybės“ visad 40 dolerių ant mėnesio. Budami ant užlaikymo pas p. Jūzą Pauksztį mokėjo tikt penkio-lika dolerių ant mėnesio, o per draugo įkalbėjimą nabaszniškai budamas pas svetim-tautį, ant mėnesio mokėjo po 20 dol. Draugas kaip ir nabaszniškai budamu prie „Vienybės“ tose szantėse pas p. Jūzą Pauksztį rasztinyczią turėjo ant antro namų gyvenimo, o nakvojo ant treczio. Szantė neturi dviejų gyvenimų bei pentrų, bet tikt žemai esti ir tai dėl virimo valgių bei skalbimo. Matyti ponas nabaszniškai draugas norėtu, kad redaktoriai karaliskūse rūmūse galėtu gyventi ir szilkūse miegoti. Man ding tame dalyke yra per didė savnorystė p. draugo. Bet kas link nobaszniškai, tai jis suprato tą dalyką, gyvendamas dar menkesnėje szantėje, todėl ir norėjo grįžti pas Jūzą Pauksztį. Kas link geležų kilnojimo, tai nabaszniškai nesykį jas kilnojo dėl gimnastikos, bet nieko pikto nebuvo. Kada priėjo ligos sudrutinimo laikas tai nēr žinios, gal ir be geležų kilnojimo butu jam kraujas prasimuszęs, nesa nėra smerties be priezasties. Bet kamgi p. draugui tą dalyką, kurį

pats nabaszniškai pripažino, priimti su cinizmu bei piktumu?

P. Draugas toliaus raszo: „jei nebut jo draugai kunigai sumetę jam ant kelio, a. a. Petras nebut turėjęs nei tos patiekos parneszti savo kaulelius dėl pakavojimo tėviszkoje žemelėje“. Užklausiū Tamstos, poneli Drauge, koki kunigai draugai jam sumetė ant kelio? Jeigu nieko nežinai, tai man ding, to dalyko nereiktu nei kliudyti. O jeigu žinai, tai parodyk koki kunigai draugai jam sumetė ant kelio. Klausiu tamstos? Gal tamsta kiek davei?

Teisybė isz kun. A. Burbos namų gavo 30 dol., bet iki sziol ant to dalyko dar nei nū vieno kun. nėra gauta nei cento. Kaip kun. A. Burba iki sziol szelpė kozną tautietį, podraug ir tamstą, taip ir nabaszniškai suszelpė. Nabaszniškai a. a. Petras Kuczas isz sivežė su savimi, apart laivakortės, 165 rublius ir 10 dol. Ant laivakortės J. Pauksztys savo dadėjo 30 dolerių, apart to, jog visos skolos nabaszniškai liko ant sprando, Jūzo Paukszcio, tai daktarams, tai už vaistus, tai už burdą (užlaikymą), tai už ligonio prižiūrėjimą ir t. t., kurios skolos traukiasi iki dviejų szimčių. J. Pauksztys gavo nū „Susivienijimo“ 150 dol. Jis ir isz to yra kontentas, nors dar mažiausei jam prigulėtu nū nabaszniškai 30 dol. Teisybė nabaszniškai buvo czėdnus ant vėjo pinigų nepraleido, bet szelpė savas gimines; norėciau žinoti kiek tamsta susikrovei pinigų budams prie „Vienybės?“ Jeigu szejmyna su daugeliu vaikų gali pragyventi su 20 dol. ant mėnesio, kodėlgi viensty-pis žmogus negali iszteksti su 40 ant mėnesio? Man ding, tegul asabiszkumai eina: szelauk!

Nabaszniškai pažįstamas.

Kareivio sužiedotinė,

*Apysaka isz baudziavos gadynių.
(Latv. ruszė Upits, liet. g. L.).
(Tāsa.)*

Kaip jau amžių dienose esti, jog ant naszlaiczių daugiaus akių yra atkreipta, neigu prie tėvais auklėjamų, taip ir visi užtėmyjo, jog Andrius judas it gyvas sidabras, užgaunęs kitų dalykus, negalįs nei vieną valandėlę taikiai pasėdėti! Andrius judėte judėjo, bet ne taip perdaug, kaip kiti bernai bet kaip ant jo buvo daug žiurėtojų, todėl ir jo judėjimą daugiau užtėmyjo. Kitų daigtus užgaudavo, kadangi paciam nieko nebuvo. Jo rubūse, kuriūs buvo įgyjęs, jokio ypatingumo nebuvo. Ju pa jau senei jam buvo nudrįskusi, jis tiktai ryto rubais naudojosi — pakulinėms kelnaitėms ir marszkinėliais. Kaip jis kokį sykį nuszalusias rankutes kyszdavo į antį, tai kurs tiktai užtėmyjo, tūjau užbliovė „žiurėk, žiurėk, pailkas jau nori nū savęs rubus nusiplėszti!“ Tūjau musza kur pataiko.

Nė vienam jis negalėjo įtikti, visi stumdė, grustė, barė pagal savo norą. Kad Andriuks ant ko pažvelgė ir už tai jis gavo: „Žiokur jautis per kaktą žiuri, kad tiktai nepradėtu badyti ir pats sav neiszdurtu antros akies“ (Andriukui jau nū pat gimimo buvo viena akis balta) sznekėti jis nei su vienu nesznekėjo, todėl tapo pavadinintas medžio kirviu. Tikt kaip kada pasakydavo savo seserei, kaip labai norėjo valgyti. Vaikas galėjo gerai valgyti, kaip pilnas vyras, todėl jam buvo gana diktokas pilvas, bet taip buvo mažas ir iszdziuvęs.

Nū tulo laiko Andrius pamėgo gulėti ant pecziaus. Ten jam gerai ir szilta. Ant to jis nepaisė, kad jį ten prūsai ir blakės kandžiojo! Taip

prasitraukė geroka valandėlė, pakol Andriuks syki nū pe-
cziaus pūlė ir išsilaužė koją.
Po pusės metų jo koja pasvei-
ko, taip kad galėjo vaiksčio-
ti. Bet nū įlaužimo, augimo
tapo trumpesne; Andrius szlu-
bavo.

Nelaimingas bernukas vyko
kasdien senesniu, bet nedaug
didesniu. Taip dabar jau jis
turi pervirsz 20 metų, bet
augstumo toks pat kaip kad
turėjo 12—13 metų; todėl visi
jį vadino Andriuku.

Bet visi minėti nepilningu-
mai nū kareivio tarnystos ne-
atliūsavę, jis tapo pagautas ir
į maskolius padūtas. Už vi-
sus daugiausei sesū jo gai-
lėjosi, kuri iš gailescio neži-
nojo ką daryti.

Antras pagautas buvo Tau-
kių Pridis, nū tėvų, brolių,
seserų ir pacijos apraudotas.

Tretį berną Mikelį ten pat
dvare viens pats vagorė buvo
sugavęs. Ant jo visi pyko,
nės visus niekus žinojęs, neži-
nojęs išpasakojo vagorei.
Kaip kada jis tyežia iszkada-
vodavo darbinįkų lietas ir
paskui džiangėsi, kaip jūs va-
gorė talžė. Vagorė jį gerai my-
lėjo, už tad dabar visi stebė-
josi, kad jis tapo pagautas dėl
maskolių. Vagorei tikt rei-
kėjo porą žodžių patarti ponui
ir Mikelis butu liūsas: jį įra-
szytu vežiku (kucieriu) ar
kūm kitu.

Pagautiems bernams tapo
siūstas valgis kasdien iš na-
mų. Geležinius nū jų kojų
niekad nenuimta, bijant, kad
nepabėgtu. Dvarosenis dar-
binįkas kas rytą vaiksčiojo
pas jūs poterių kalbėti.

Taip tas traukėsi daugiau
sanvaitės. Jau buvo penkt-
dienis (pėtnycia). Poryt
szventdienyje reikėjo pristaty-
ti sugautus miestelyn. Paga-
liaus jau paskutinės bulvės
iš po akėčių tapo nurinktos.
Kalnėnų Petras akėjo, o Kal-
nėnų merginos rinko parody-
tam gabale. Pietūsna Petras

iszkinkė žirgelį ir pavarė į pa-
miskį esti, pakol jis pats pa-
valgys ir pakol nubėgs į dva-
rą maiszų.

Pagal aploką (aptverta pie-
va) patvoryj jis patėmyjo Pen-
kių Daczą priesz savę. Senė
Dacza iszžiūrėjo nerami it nu-
siminus. Ji skubiai artinosi
prie Petro.

„Miels vaik.... miels Pe-
treli, tu visad isz manęs jū-
kiesi, tu sapnams ir monams
netiki, bet paklausyk manęs,
dar syki apsisaugok nū vago-
rės! Asz praėjusią naktį
sapnavau, kaip vanagas ilgai
vingiojosi ore ant gaidžio, bet
aulink su tokiau smarkumu
metėsi ant gaidžio, kad szis
isz sykio pūlė jam nagūsna,
kad tu butum matęs, kaip
vargšzas gaidys plasnojosi.....
kraujas daug vietose pasirodė“
Dacza gailei pazvelgė vis ap-
link.

„Czia jau nieko nėra pao-
jingo. Vanagas nesyki pa-
gauna gaidžius, visztas“, Pe-
tras atsakė jai.

„Vis tik tiek, tu man neti-
kėsi, kas isz to bus! Man isz-
rodo taip, jog vanagu yra va-
gorė, o nelaimingasis, sudras-
kytasis gaidys tu, Petrai....“

„Kaip tamsta gali taip mis-
lyti? Vagorė paskutiniame
laike yra labai geras dėl ma-
nės, — ką jis man darys!“
Petras jau norėjo eiti, bet,
truputį pamislyjęs, dar sakė:

„Buk kaip nebudams, kaip
tamsta nueisi ant bulvių lau-
ko niekam apie tai nesakyk.
Labjausei Stypnėkų Trynei
apie tai nei žodelio nezebtelk,
ji tai gali priskaityti teisy-
bei....“ Petrasėjo dvaran.
Gavęs maiszus, jis vėl sugrįžo
ir dirbo smarkei iki vakarui,
pakol pabaigė. Tada jis zir-
gelį įkinkė į vežimą ir pra-
dėjo vežti surinktas bulves
dvaran. Rinkikai parėjo na-
mon.

Iš kožnų namų buvo po
vieną vyrą kviesta bulvių kas-
ti. Kaip Petras pirmu syk

atvažiavo ir bulves iszbėrė,
vakorė jam liepė nū „kalvų
darzo“ atvežti karvėms pasza-
ro. Petras nuvažiavo, krovė
gan nagingai, bet geras laikas
praslinko, kol jis atvežė pa-
szaro. Kiti bernai jau buvo
syki iszvažinėję, jiems tikt po
vieną važiavimą teliko, bet
Petrai dar dusyk reikėjo į
lauką važiuoti.

Jau gerokai buvo tamsu,
kaip Petras su paskutiniu ve-
žimu pargrįžo. Jau visi buvo
parvažiavę namon. Kaip Pe-
tras buvo iszpylęs savo mai-
szus, atėjo vagorė ir sakė, kad
dar nevažiuoti, bet palauktu,
pakol jis su raktais neateis.
Petras turįs jam padėti užra-
kinti pagrabo duris.

Duris nelabai veik galėjo
uždaryti, nės buvo subrinku-
sios, reikėjo geram vyrui at-
sispirti, pakol jas uždarys.

Vagorė už svirno kampo
veik prazuvo.

Bet ar jisėjo raktų? Rak-
tai buvo jo kiseniuje. Jis
pustekinis įbėgo pagautų vai-
kinų kambaryn.

Andrius su Taukių Pridžiu
antroje pusėje nū durų jau bu-
vo atsigulę, tiktai Mikelis, it ko
laukdamas, sėdėjo prie durų
ant sūlelio ir per mažą langelį
žiūrėjo lauk, kad jis pamatė
vagorę ateinant, jis veik pasi-
kėlė ir pasistojo prie durų,
nekantriai laukdamas, kol szis
ateis. Vagorė atidarė duris
ir, nei žodžio neisztardams,
padavė Mikeliui kokį raktelį.
Mikelis taipat nebyliu nusida-
vė, atrakino savo geležinius,
paėmė jūs su savimi ir tad
pamažu abu iszėjo, vėl užra-
kindami duris. Pas svirną
vagorė padavė Mikeliui vir-
ves, tad patsėjo pirmiau pas
pagrabą. Mikelis pamaži
paskui jį sekė.

(Toliaus bus.)

Vagui ant galvos kepurė dega!

Tulas mūsų liet. laik. re-
daktorius, „manager“ ir „pub-

lisher“, apturėjęs straipsnį,
dasilytintį lietuviszkos spaus-
tuvės, jų užveizdėtojų, redak-
torių ir abelnai imant, kas
link lietuviszkų typografiskų
dalykų, supakavęs korespon-
dento straipsnį į kopertą, taip
raszo jam: „Gūdotinas Vien-
genti! Tokių straipsnių tal-
pyti nesinori, nės jie niekam
naudos neatnesz, o tik supju-
dys redakciją su redakcija.
Jeigu kita redakcija patalpin-
tu ant mūsų tokį strapsnį, ar
tada mums nebutu pikta, ir
žinoma, už įtalpinimą tokių,
gautu gerą atsakymą. Ką
brolių padaryti, kiekvienas
žmogus yra silpnas ir kiekvie-
nas norėtu gal savo laikrasztį
padaryti geresniu, o ne blo-
gesniu; bet kaip negali, tai
turi but ir taip gerai. Neuž-
pyk Tamsta ant mūsų, nės
mums kisztis į svetimus daly-
kus labai nepritinka. Beje,
asz mislinu, kad Baczkauskas
ją priimtu, nės jisai žmogus
yra ant to sutvertas, idant am-
žinai rietis su kitais. Pamė-
gykit jam pasiūsti. Su gūdo-
ne....“

Nelaimės tai Lietuvai dau-
giaus! Jeigu tikt kas kokį
klausymą padūda pajudinan-
tį stovį kokių dalykų, tai tūj
redaktorius atsako „stop“!
Mat jau jeigu mes miegame
latargiszkame miege, tai ir tu-
rime miegoti ir nesirupiti,
idant iszeitū į szviesą. Mat,
pagal tokio redaktoriaus mis-
lį, toks padūtas klausymas ne-
atnesz naudos. Ale mat to-
kios žinios, neva darbinįkisz-
kos, kur kas susimuszė, pasi-
korė, iszimos isz kitų laikrasz-
čių, tai atnesztu didelę nau-
dą. Ką akyvesnio mūsų liet.
laikr. asz neradau niekur. O
jeigu kas ką paraszo apie mu-
sų paczių buvį, padėjimą szio-
kį ar tokį, tai „stap!“ Czia
man ateina ant mislies dai-
niaus žodžiai, kur kalba sunus
su Lietuva:

Sunus.

„Miegok, Lietuva, neatsikolkio

Kaip kaladė, ar girtas pelkėj;
Nės kaip pabusi, pasigailėsi,
Maczius teisybę verkt turėsi.

Lietuva:

Kam ta teisybė, idant raudoti!
Kam praeitinė, idant žinoti!
Kad šviesi diena, kitą syk buvo
Ir kad galinga buvo Lietuva!
Kad man sveikatą sunku taisyti,
Velycz miegoti ir nematyti...

Pradžia „managerio“ korespondencijos but nei szio nei to, jeigu yra silpnas labai žmogus, tad nesinori uždėti klausymų. Tas tai yra atleis-tina. Ale silpnu budamas niekad neturi mislyti, jog visi žmonės silpnais yra. Jei-gu butu jo teisybė, tai iszties sziaudien mokslas stovėtu su-vis žemai. Juk ką tik mes sviete akyvo matome, tai vis yra mokytų žmonių darbai, ir tie dalykai vien tik įsikunijo per uždavimą ir iszrįszimą klausymų kas link tokių ir to-kių dalykų. Toliaus „mana-gerio“ žodžiai, skambantieji „nės mums kįsztis į svetimus dalykus labai nepritinka“. Sztai tūjau yla isz maiszo ir iszlindo ir pats savę apsudyjo, koku yra, jog nežino kokiam sūle sėdi ir su kūm darbą turi. Juk jeigu bucziau raszės apie „buczernia“ ir jos visą užlai-kymą, tai iszties butu tikęs at-sakymas „jog mums kįsztis į svetimus dalykus labai nepri-tinka“. Tai tegul atsako toks spaustuvės „manager“, kas jo yra privalumu, jeigu nepaži-noti spaustuvės, o, but jos „manageriu“?

Broliai, prilygkim sziaudie-niniam progresui ir dailai, ypatingai kur typografiszki dalykai yra suglausti su ar-chyvais. Ką gi ateiteje pasa-kys mūsų gentkartė, pamaczius mūsų „drukoriszkus darbus“, kurie tvers ant svieto ilgiaus, negu visi kiti dalykai, jeigu jie bus „batsiuvių“ padirbti?!

D. M.

Kraziu Skerdyne.

Sziūmī praneszame Bro-liams, kad broszura apie Kra-

zius, po vardu „Krazių Sker-dyne“, kurios Amerikos Lie-tuviai taip nekantriai laukia, veik jau pasirodys.

Priežastys to, kad broszura taip ilgai nebuvo spaudinama, yra aiskios: reikėjo surinkti visas kono aiskiausias žinias ir rasztus apie aną atsitikimą, kas mums, begyvenantiems Amerikoje, lengvai neatsejo ir veikiai nesidarė.

Antra, minėtos broszuros mes negalėjome raszyt anę spaudyti priesz Kraziečių su-dą, ant kurio anie visi dalykai iszsisaiszkino. Krazių Skerdy-nės kniga neatbutinai turėjo but paremta ant sudo nuspre-nimų, kitaip nebutu turėjusi jokios vertės. Sudas buvo tik pabaigoje pereitų metų, o vėl iki dokumentai ir rasztai apie Kraziečių provą daėjo į mus rankas, namaž laiko tu-rėjo praeiti.

Trecia, surinkus visas ži-nias ir rasztus apie Krazie-čius, reikėjo juk sudavadyt, reikėjo parasyt knigą, kas vėl žinoma, nemaž užėmė lai-ko.

Tos tai yra priežastys, dėl kurių broszura iki sziol nepa-sirodė.

Norėdami minėtą broszurą pagražyti paveikslėliais, mes taipgi turėjome rupyties, kad kaip nors dagauti anūs isz Eu-ropos. Ir vėl, parengimas paveikslėlių atsieitu mums per daug brangiai, mažos mus au-kos ant to neiszsnesza, taigi mes rupinomės, kad gatavus, taip vadinamus, paveikslėlių „Kli-szius“ gautume. Jei gausime, broszura iszeis su paveikslė-liais, nės sztai ką atraszė mums isz Kriokavos pradžioje szio mėnesio kn. Pydynkows, Jezavitas, redaktorius lenkisz-ko laikraszczio „Przegład Powszechny“.

„Buvau, raszo jis, szia-dien redakcijoje laikraszczio „Swiat“. Redaktorius Kra-zių klyszius mą tūj' zadėjo prisiusti, nės iszsyk negalėjo

anų surast. Dāda jis jums anūs už dyką. Kas link port-retų Klingenbergio ir Orzevs-kio, tai tūs jau nupirko redak-cija laikraszczio „Katolik“. Jei norėsit, gal ir anūs dėl jus pasirupysiu. Minėtus kly-szius tūj gavęs iszsiųsiu“.

Dieve dūk, kad anie kovei-kiausei mums pareitu ir kad mes savo „Krazių Skerdyne“ galėtumem apipūszti paveiks-lais. *Krazių Komitetas.*

„Susiv“. reikaluose.

Paisiskinimas.

Nekurie mus garbingo „Su-siv.“ sąnariai atsiszaukia pas-manę, jog a. a. J. Petraicziui (kitaip Kuczui) neprigulėtu mokėti posmertinės, nės jis, girdi, Lietuvoj miręs ir pra-szo, kad asz tame dalyke isz-aiszkycziau konstituciją.

Taigi asz iszaiszkinu taip: Konstitucijoj pasakyta, kad sąnariams isz Europos prisi-rasziusiems prie „Susiv.“ pos-mertinė nesimoka...

Bet a. a. J. Petraitis (Ku-czas) ne isz Europos, bet szic-ion Amerikoje budamas prie „Susiv.“ prisiraszė, czion ap-sirgo ir czion butu pasimiręs, jeigu daktarai nebutu jo isz-siuntę į Europą gydyties. Czion buvo jo namai, – Euro-poj jis buvo tik sveczius ir be-abejonės a. a. Petraitis butu pargryžęs vėl tūj atgal į Ame-riką, jeigu tik butu kiek pa-sitaisęs.

Taigi czion negal but jokios abejonės, kad jam nedūt pos-mertinės.

Kn. J. Žilinskas

„Susiv.“ prezid.

PATEVIAI.

Pasaka

Isz tikrų atsitikimų, parasyta
Aleksandro Gužuczio.

(Tąsa.)

Pasibaigus statymui rekrutų, susieje Proszinskis su drau-

gais savo rasztinjkais Malio-kiu, Rainiu ir Berzinskiu, o taipgi su starszinais Eiguliu ir Pipiru, kurie pakvietė Pro-szinskį ateiti į cukernę, kur ketino grajyti ir dainuoti gra-zios arphiankos – draugai su-sitarę asztuntoje adynoje su-sieiti į cukernę, iszsiskirstė.

Proszinskis parėjęs į viesz-namį, tūjaus atleido namon starostą, visus atlikusius nū rekrutijos vyrus, vėžėjus su arkliais ir sargus, tik dėl sa-vęs paliko vieną padvadą. Taip apsiliūbęs Proszinskis, liepė Motkiui atneszti isz vieszbuczio puikius pietus dėl savęs ir starszino, o pavalgęs ir atsigėręs bovarsko ala-us, pradėjo raszyti rokundą isz-leistų pinigų. Czionai reikėjo nebilekokio sugabumo ir suk-tybės, idant visus neteisius iszleidimus parodyti. Prigul pripažiti Proszinskiui, kad tame veikale buvo mistru, ir mokėjo svetimą kailį pagal sa-vo miera isztempti – parodė nemažą kasztą maitinimui žmonių ir arklių, kelionėje ir mieste, taisymą suluzusių szla-jų, kaustymą arklių ir gydy-mą susirgusių žmonių; žodžiu sakant, taip rokundą iszvedė, kad visus neteisus iszleidimus pinigų netik uždengė, bet dar daugiaus szimto rublių liko – isz kurių 50 rublių prigulėjo dūti okružnam naczalnikui, o atliekanczius pinigus rasztin-jkas rengėsi sav paglemszti.

Kolei Proszinskis pabaigė raszymą ir suvedė rokundą, atėjo vakaras; nebuvo jau ka-da užmokėti prigulenczių pi-nigų izdui vyresnybės, o be to negalima buvo iszvestą rokun-dą perstatyti patvirtinimui strapezo – rasztinjkas palikęs tūs veikalus rytojui, liepė at-neszti samovarą, gėrė arbatą draugystėje starszino, pilsty-damas po truputį romo.

Prisiartinus asztuntai ady-nai, Proszinskis rengėsi eiti į cukernę, o tūmi tarpu fakto-rius Motkė, kaszin ką sznabž-

dėjo; rasztinikas gi mostelėjęs ranka pasakė: – eik szalin! – ant tokio nemandagio atsakymo, Motkę susiraukęs atsiliėpė:

— Ui vei! sziądien ponaitis rustingas.

— Asz užtruksiu sulyg pirmai adynai – tarė Proszinskis.

— Nesumerkęs akių, su prigulinczia priranga lauksiu ponaiczio – atsiliėpė Motkę.

Rasztinikas pasakęs starszinui kad eisęs prie Okružno naczelniko, užsirukęs cigarą, szvilpaudamas į miestą iszėjo.

Įėjęs į cukernę Proszinskis, rado bendrus savo draugystėje uredniko komisijos Bocianskio, geriančius slyvinę (slyvinė arielka varyta isz slyvų) apszviestoje seklyczioje dvi jaunos mergaitės skambino ant arphų, ir dantelius vyrams rodė.

— Mislyjom, kad tu drauge su Aleksu užsiraszėi į klierikus ir prie mūsų neateisi – atsiliėpė Malickis.

— Prie pamato! prie pamato! griebkis Prosziniau – szaukė Rainis su Beržiniu.

— Kolei ant to svieto bus nors viena jaunoji mergaitė, tai asz nei už jokius pinigų nebusiu klieriku, o dabar nū draugystės neatsisakau – tarė Proszinskis.

Tiems žodžiams atkartoję abelnas jūkas, arphiankos suplojusios rankomis, linksmą polką suskambino, o draugai suszuko:

— Ura! mūsų Proszinis maladec!

Keliatas prietelių užgėrė Proszinskį, o jisai neatsisakė nū slyvinės.

— Aleksa mums ne draugas! nės gerdamas arielką raukosi, o pamatęs gražią mergaitę nusispjauna – kalbėjo Beržinskis.

— Mesgi su tavimi Beržini, ir su metelėms gerdami arielką, laizomės kaip nūgą praryję; o pamatę dailią katytę ne spjaunam, bet prie szirdies

glaudžiam! tą isztaręs Malickis paėmė į prieglobstį vieną arphianką, o Bocianskis antrą ir pradėjo buczyti – mergaitės jūkdamosios neva gynėsi ir butinai norėjo isztrukti, o tūmi tarpu prie vyrų glaudėsi.

Malickis liepęs atneszti vyno, cukerkų ir pyragaiczių, vaiszino arphiankas, kurios gerdamos ir valgydamos szaipešė, ir ant dviženklinių žodelių gudriai atsakinėjo o paskui pradėjo grajyti ir dainuoti.

Visai draugystei linksmi besibovyjant, atsiliėpė Eigulis: – vyrai! perdaug bus augszti pamatai; reikia pamatinius traukti.

— Atneszti didelę vazą kaliszano! suszuko Pipiras.

— Kaliszano! kaliszano! – szaukė visi.

Kaliszanas nors skanus bet nugirdantis gėralas, taisomas yra isz vyno, porterio ir romo, su pridėczkais cukriaus, citrinų ir kvepiančių daigtų.

— Aleksa mūsų prazuvo, kaip žydo bitės – tur buti su starszinu savo pesza tą žasį, kurią pati kelionei įdėjo, o paskui pinigų pradės barstyti ant gatvės – kalbėjo Beržinskis.

— Ar tasai Aleksa taip turtingas ir dūsnus, kad pinigais gatvės barsto? – Klausė Bocianskis.

— Velnia jisai dūsnus padvestu, kad butelį porterio nupirktu – sakė Eigulis.

— Tasai asilas visiems reikalus gadina – kas matė tokį beprotį, kurs atbuvimui rekrutijos rodo ką mažiausią iszleidimą; o atliekančius pinigų į knygą užraszo? – kalbėjo Malickis.

— Tur buti nabagai zuikelis įviso galvoje – isztarė Bocianskis.

— Vakara koliojau ji kaip szunį; bet ką maczys kureziam gražiai giedoti, o aklam pui-kias kvietkas rodyti? – Aleksa man pasakė kad jo sąžinė neleidžia valseziaus pinigų pa-

sisaviti – sznekėjo Malickis.

— Tai mulkis! tai gavrila – devynioliktame amžiuje dar kalba apie kokią ten sąžinę – atsiliėpė keletas balsų, ir visi garsiai jūkėsi.

Tokia tai buvo nūmonė blogų žmonių, apie padorą Aleksą, katras klausydamas sąžinės nepaleistuvavo ir neskriaudė artymo savo – nedorus draugai vadįdami Aleksą bepročiu, kureziu ir aklu, patys buvo tikrais beprocziais, kureziais ir aklais, nės neregėjo tiesos ir negirdėjo to balso, kursai ir szirdyse piktadėjų, niekūmet nenutilsta.

Padorieji trokszta, kad visi žmonės butu gerais; idant ant žemės pražydetu karalystė Dievo, o blogieji geidžia, kad visi butu jiems paveidus, mislydami, kad svetimi nusidėjimai teisį jų peržangas.

Cukernikas su tarnu savo, atneszęs sklidiną vazą kaliszano, drauge su sklenycziomis, pastatė ant stalo.

Sublizgėjo akys draugystės, Malickis gi suszuko: – vyrai prie darbo! – pradėjo į sklenyczias kaliszaną pilti.

Visi apsėdo stalą, o Malickis su Bocianskiu, pasodinę prie savęs arphiankas, kaliszano vaiszino – susirinkimas sriaubdamas skanų gėrymą, kalbomis ir jūkais linksminosi.

— Papasakok mums Malicki apie tūs pinigų, kuriūs starszina Aurelis, ant gatvės pametė – sakė Rainis.

— Sakyk, Malicki, kaip ten atsitiko – atsiliėpė keletas balsų.

Malickis, užsisriaubęs kaliszano, taip kalbėjo: – Aleksos starszina Aurelis, lygiai su rasztiniku sergantis dorybe, rytmetryje pasipoterevęs, isztraukė isz tarbos keptą žasį, ir draugystėje Aleksos suvalgė aną – taip pasidrutinę gūdotini vyrai, suskaitė 240 rublių, kuriūs starszina ketįdamas neszti į banką, suvyniojo tūs pinigų į bjauriai taukūtą po-

pierą, kurioje žąsis talpinosi, ir paėmęs tą popierą iszėjo į miestą; o eidamas gatve didelėi užsimislyjo apie peklą ir velnius, aprasztytus bromelyje, apie kuriūs nesenei buvo skaitęs; tada patėmyjęs rankoje savo taukūtą popierą, nieko nelaukdamas, metė ją ant gatvės. Taip apsiliūbęs Aurelis, nusiskubino į banką, kur norėdamas užsimokėti, su dideliu iszgąscziu atsiminė, kad popierą drauge su pinigais ant gatvės numetė – kaip iszbludęs bėgą į tą vietą, isz tolo mato gulinczią popierą, griebia aną, ir perskleidęs randa pinigų czielybėje – ką iszvydę netoli stovinti žydai, pirsztus cziulpdami, gailėjosi, kad gulinczios popieros nepakėlė.

— Tai liurbis! tai užmirsztūlis! – rankoje laikydamas pinigų, užmirszo apie anūs, ir ant gatvės nuszvilpė – atsiliėpė keletas balsų.

— Nabagas, užsimislyjęs apie velnius, pinigų szalin numetė; o mes ir nū paties velnio gautų pinigų nū savęs nemestume; o kad jūdasis į pultu mums į nagus; tai mokėtume ji prispausti, idant isz sipirkdamas nū rekrutijos, gėrus pinigų užsimokėtu – pasakė Rainis, o visa draugystė linksmi nusijūkė.

(Toliaus bus).

Pajieszkojimai.

Asz Ona Brazaicziutė pajieszkau savo Brolio Jūzo Brazaiczio, paeinanczio isz gub. Suvalkų, pav. Vilkaviszkio, parap. Keturvalakių, kaimo Budviečių. Jau apie 20 metų kaip Amerikoje. Yra ženotas su Urszule Macijaucikiute isz Bartnikų. Jeigu kas zinotu kur jis randasi, nūszirdžiai meldžiu dūti žinią ant szio antraszo:

Mss. Ona Brazaicziutė
55 S-nd St. Brooklyn
N. Y.

Stabmeldis

Apysaka.

Parasė Vaikas.

(Tasa).

Sakyk, kur Blaivutė? ką veikia, kaip esti?
Jau nusigandai, pabalai, jau drebi tu?
Slapta? tu szirdyj' jos nenori atrasti, —
Bijai, kad nelaimė manę neslogitu?
Vai, klysti! kentėt' asz papratęs nū seno: —
Kaipo geležis, taip kieta szirdis mano!
Visi datyrimai gaszliosios jaunystės
Jausmus greit iszdegino mano gailiūsus:
Kaip dumai priesz geležį kerszto jie skirstės —
Vienam tiktai kersztui pakurstyti dūsiūs!
Ir kas szirdyj' mano praplėszt nori žaisdą
Ir nor' sopuliais jai grumoti keliais da, —
Tai jausmę atras keleis retėžiais veržtą:
Szirdies jau nebus, — tik ras kersztą, ras kersztą!

VASAVYDIS.

Grumoji tu man, — dūdi pasargą tuszczia —
Kersztu žilus plaukus jau nori sudergti?
Gal nori priversti dabar manę verkti?
Gal nori, kad sąžinę savo užpuszczia,
Kaipo žmogžudys nakezia užpuczia žvakę?
Juk sąžinę asz da turiu ir turėjau
Tą naktį... juk asz ją užgaut' nenorėjau?
Nors biškį kad but' sąnariai jos prasznę,
Nors but' atsikvėpus, nors atsidusėjus, —
Tūj' but' susilaikius ranka sudrebėjus,
Tvirta geležis atsimuszus į kvapą!..
Rimgenti! žiurėk į tą smiltinį kapą —
Pakelkie akis ant szio smilkinio žilo:
Czia guli Blaivutė, czia smegens jos tiszko,
Kad jos smilkinys po kirviu mano skilo!
Jos veidas kaip audeklas baltas iszblyszko,
Suskreto plaukai nū sustingusio kraujo,
O mano akis reikėj' plėszyt isz naujo: —
Tapau neregju, vienok kruvinos akys,
Da viską regėdamos dreba ikszioliai.
Bėda! jei vilyczia į duszią pataikys —
Vargūliai, kurių sąžinė negryna da, vargūliai!
Rimgenti, ramus tu? — lyg nieko nejutęs
Tu rymai — kur kersztas? nožnumas kur dingo?
Juk asz nužudytojas tavo Blaivutės:
Suskaldyk tūjaus galvą tėvo vargingo!

RIMGENTIS.

Veltū!... geležis iksziol kaista — n'ikaito:
Da kraujas ramus — kersztas neina ant greito.
Veltū po uždangalu niekiszky žodžių
Stengiesi pavogti isz rankų man kersztą!
Bet ką asz? Dievai! tu Pikūli baisusis,
Jei czia nematei da isz pragaro sūdžių, —
Suplėszk szia krutinę nūdėmėmis tersztą,
Ten' gabal's szirdies, neužilgio supusias,
Paimk ją! turėsi kipszus kūm baidyti!

Tu užmusziai? Ha! matau tėvą ir žaltį —
Sakyk, katrūm prider tavę pavadyti?
Sakyk, ką daryt' man? ar koją pakelti
Ir tavę, kaip kirminą trempti po pėda?
Ar sleptis laukūs su keiksmu ir su gėda?
Ar skaudamą savo krutinę atdengti,
Iszplėszt' isz ten szirdį ir tav atidūti,
Kad da tav didesnę linksmybę surengti?
Kad jau isznaikyti tavyj' kraujo sotį?
Klausyk! ar tūmsyk da szirdies tavo plakta
Kada supai kudikį manę apt kelių?
Ko lauki da, budeli savo vaikelių?
Turi kirvį rankoj' ir man perskelk kaktą!..
Ko lauki? meldžiu: durk į szirdį vilyczia!
Gal nori, kad nieko užtai nesakyczia?
Tylėsiu: jau lupoms sakyti nereiks man,
Tik akys tav mes atsisveikinant keiksmą...
Nė to gal nenori? — Jau nieko netarsiu,
Tik aszmenis sparcziai vilyczios sustversiu.
Tyli tu? nenori? dėlko? kas nedūda?
Žiurėk, kaip meldžiu: su didžiausia pagūda
Tūjaus nū skrūstų tavo kraują nuszlūstau —
Nepyksiu jau mirdams, — szirdis dovanos tav —
Jau perverta da dėkavos tav iszlėto!..
Užmuszk! juk ant kraujo dukters czia iszlieto
Bus lengva pradurt szirdį vaiko nelabo.
Blaivute! praszyk jo, pakilus isz grabo!
Tu, Nūprotvi! tėve! eiksen į pagelbą...

VASAVYDIS.

Ką isztariai tu! tavo lupos tai kalba?
Koks Nūprotvis? tas ką sudžiuvęs? pasenęs?
Tas pragaro tarnas, Pikūlio vilyczia!
Gal tav tik jo vardas iszsprudo netyczia.
Ar isztariai dėl perpraszyimo manęs?
Ar jis tavo tėvas? — Jam sykį smogiai tu
Kirviu per makaulę — iszliejai jo kraują!
O, jis kaip žaltys, tiktai szliauždamas kariauja!..
Ir jeigu czia ant kapinių jis užėitu,
Veliūniai nū jo bėgtu greit atsikėlę:
Visi jie pažįsta tąją duszių dielę!..
Ir tu jo sunus? — taigi bukie prakeiktas!
Kiekvienas nū jojo paeinantis daigtas
Negal but geru — taigi žukie, vargūli!

Vilyczia jo rankose tūj' sužaišavo —
Rimgentis tiktai atsiduso ir pūlė.
Vilyczia jau pametė spindulį savo:
Szalin isztraukta ji raudonai žėravo.
Raudona skylė aiskiai žiba krutinėj',
Bet ja Vasavydis tūj' koją užminė
Ir szaukė: „Gailek savęs, Nūprotvio vaike!
Ir mirdamas atmintį tėvo prakeikie:
Žinok, kad jisai tik nužudė Blaivutę!“
Ir kva! kva! kva! jūkės da ilgai iszlėto.

Palszi debesiai, lyg labjaus da sukrutę
Greit bėgo, palikt' gal drovėjos ant svieto?
Beržai, ant kapų szakas savo užtaisę,

Da margina naktį taip giliai, taip baisią....

V.

Szvieša vakarų! tu kaip saulė praszvitus
Apsėmiai aiskiais spinduliais visus rytus,
Tautas vergdama, stabus niekini, griauji:
Kokiu tu ginklu taip galingai kariauji?
Nū spindulio tavo Praamžis apsvaigęs
Jau linksta iszlėto ant sudergto sosto —
Nebviltyje: jo vieszpatystė jau baigias....
Jau sunui giriniam akis sunkias glosto —
Ir drasko nežinomas, tvirtas erszkėtis: —
Ir keliasi milžinas, rankas iszskėtęs,
Nužemintai dievo Praamžio maldauja,
Kad' da szviešą siustu, taip aiskią, taip naują...
Jau pavergiai tvirtas, szvieša vakarine!
Jau jie neužilgio, tamsybę sumynę,
Aukaus tav savę ir tėvynę mieliausią —
Jie stiprus: sztai žada, tarnaut tav neliausią...
Naktis. Negirdėt jau nė vėjo užimo, —
Tik mėnū ant tyro dangaus taip nelemtai
Iszkilęs nedūda silsėtis da gamtai.
Du vyru po medžiais stovėdami rymo,
Tarytum teirauja užmigusią naktį.
Ir kiek jų akys tik gali užtekti, —
Apygarda tyli, gamta giliai miega.
Tiktai aržūlai kasžin ko taip nuliudę,
Tiktai debesiai jau nuilę, užsnudę,
Per mėlyną dangų iszlėto tik bėga.

Sztai kruptelej' vienas, — iszbalusius plaukus
Draskyti pradėjo, lėtu balsu meldė: —
Turbūt jau krutinės senos nesuvaldė,
Kad net apygarda, tykiai atsiszaukus,
Nutilo — jo drebantį balsą kartojo.
Antrasis neklausė maldavimo jojo: —
Puikus — pasirėmęs ant ginklų, — rymojo.
— „Nenori jau man dovanot' Vasavydi?
Krikszezionie! meldžiu — tik manęs iszklausykite!
Nebuk užkietėjęs, tiktai numanykite, —
Kada kruvini du szeszėliai taip lydi,
Kada jie akis nusigandusias vergia,
Jog jos į kurią tiktai kreipiasi szalį,
Per kraują jau nieko matyti negali —
Ir viskas raudona, o varge! tu, varge!
Pakreipk sztai akis ant szio tamsiojo miszko,
Jau rodosi — medžiai czia sznabžda, siubūja;
Man rodos — raudoni szeszėliai dejūja....
Pamirk, Vasavydi, kaip smegens užtiszko
Ant tavo akių... Ar tav buvo smagu ten?
Kaip szirdį Rimgenczio vilyczia pravėrė? —
Macziau asz... akys mano kraują tą gėrė —
Ar dirstelt' galėjai po tam į saulutę?
Kaip rodės szvieša jos po nūdėmei jūdai?
Ir asz dar jaučiu tokią tamsą szirdyje —
Jau mano jausmai nū seniai surudiję,
Ir tu man ramumo nė biskį nerodai?!
Jau dvideszimts metų su virszumi bėga, —
Szirdyj' auginau asz tos nūdėmės diegą

Ir jos kartumai, su manim apsipratę,
Taip apėmė szirdį, kaip nūdai gyvatę.
Ji, koliai iszpildymą gavo nespary,
Nesziojau szirdyj' ją, — szirdyj' auginau ją,
Szirdyj' atlikau ją asz tukstantį kartų!...
Pati jau tarytum ji manęs maldauja,
Kad ją isz szirdies sužeistos jau iszrauczia,
Nes ji nū pradžios su nūdais dažnai esti,
Szirdis vis drebedama akstina jaučia —
Ramumo ne ant valandos negal rasti.
Gal nori žinot, kaip ji augo iszdygus?
Isz kur ji baisybės, nožmumo tiek ima?
O, mes akyse dievų visi lygus,
Tik kaltėti reikia — likimą, likimą!..

Asz jaunas buvau — manę suėmė karsztis:
O jei kada karsztas ima kraujas žaisti,
Gaszlumas į virszų jai pradeda veržtis,
Jau nesulaikysi! — O ji tokia skaisti!...
Ji buvo vergė, Didžio mistro tarnaitė,
Szeszioliktą vasarą da tiktai skaitė,
Ji taip man iszrodė graži, taip man brangi,
Jog sykį paveikslą szirdin įsidėjęs,
Lakszcziau po laukus, kaip nožmus piktadėjas,
Tartum ant krutinės neszioldavau angį:
Ji, rodos, igils man, ir kraują isztekys,
Pavogs ką turėjau, brangiausią, szvencziausią;
Bet jos szviesumu jau užsidegė akys —
Ir turi dabar jos užmokestį gausią!...
Pirma jos tik matė szviesumą, aiskumą, —
Dabar josios mato tik gaisrą, kraują,
Dabar raudonumo tiktai reikalauja,
Dabar jos užtemsta priesz spindulį ūmą!

Nesziau tą paveikslą į girias liudnaisias
Ir savo liudnumą malsziau tiktai jūję, —
Asz mislyjau, kad tiktai dailiai sapnūju,
Asz mislyjau, jo niekados neatrasiąs.
Ir kas man tai užminė? kas man įsakė?
Gal ta mislis atlekė draugia su vėju? —
Sznabždėjimas medžių paskui manę sekė: —
Jie aiskiai vadino manę iszdavėju!

Jie atminė! — Asz mecziau liudną tėvynę,
Kur kvapas jos esti —ėjau ten tarnauti.
O žeme tėvų! liudną dūsiu tav žinią:
Pajįsi ne manę, bet jau svetimtautį!

Dėl jos tai ardžiau krutis savo viengenczių,
Ir godžiai klausiau aiskų balsą jų panczių.
Dėl jos tai vergiau vaikus, motinas, vyrus:
Ir ji nū tėvynės buvo atskyrus...

(Toliaus bus.



Lietuviai ir Lietuvaitės PIKNINKASI

Wilkes-Barré's lietuviszka parapija ištaiso pikniką 20 d. Rugpjūčio (August) mėnesio ant Hanover Park, kuris randasi tarpe Wilkes-Barré's ir Nanticook'o. Taigi užpraszone visus lietuvius ir lietuvaiteis kaip vietinius, taip ir iš aplinkinių miestelių imti dalybumą šiame smagiame pasibovyjime, kadangi apart sokių ir dailios muzykės, bus įtaimos visokios zobovos. Ištaisant tokį pasilinksminimą, pasitikime, jog neatsizadės tą dieną pributi ant Hanover Park ir pasidalyti ta linksmybe nei vienas, kaip jaunikaicziai su savo panelėm, taip ir paciuoti vyrai su savo visom szejimynom.

Pradžią bus ant 10 valandos iš ryto ir trauksis iki vėlam vakarui.

Nūsirdžiai užpraszone visus
Komitetas.

Atsiszaukimas.

Loterija ir balius ant naudos Jono Jakubaucko bus 20 dieną Rugpjūčio (Aug.) o ne Rugsėjo (September) kaip yra padrukūta ant tikiety. (32)

Ant pardavimo!

Krautuvė valgomų daigtų, po draug vežimas ir arklys. Geroje vietoje ir gerą biznį galima padaryti. Jeigu norėtu kas, gali darsižinoti pas p. Paul Urban Duryea, Pa., arba krautuvėje Fr. Kazlaucko Wilkes Barre, Pa. (32)

Galima gauti su prisiuntimu szias knygas:

1. Istorija Katalikų Bažnyčios. Ji yra labai naudinga dėl perskaitymo kožnam katalikui. Kasztūja 1,00.

2. Trumpa peržvalga lietuvių darbų Amerikoje 1892 m. Ji išrodo aiskiai lietuviszkų bedievių darbus ir podraug kaip katalikas turi nū jų apsisaugoti. Kasztūja. 20c.

3. Valtis bei išguldymas szventų evangelijų ir lekcijų ant visų metų su labai naudingais dvasiszkaisskai-tymais. Puslapių esti 896. Linkėtina kad kožno lietuvių namūse ji butu. Kasztūja — 1,50c.

pas Kun. A. Burba. Box 1053
Plymouth, Luzerne, Co. Pa.

Knygos pargabentos iš užmarės:

Maldų knygos,

Aukso Altorius, arba Szaltinis dangiszku skar-bu 2.00 iki 3.00.

Garbe Dievui ant auksztūbės " " " \$1.50.
Balsas Balandėlis 1.25c., 1.50c. ir 2.00c.
Knyga giesmių arba Kanticzkos " " 75c.
150 Psalmu Dowido karaliaus ant pavelkslo kanticzkų 75c.

Istoriszkos dvasiszkos įtalpos knygos,

Gyvenimas Viszpatio Jezaus Kristaus, 75c.
Istorija seno ir naujo istatymo su abrozėl. 15c.
Istorija seno istatymo " " " 25c.
Gyvenimas Marijos " " " 20c.
Menno Szvenczlausio Marijos Panos 30c.
Sopulų Motynos Dievo " " " 20c.
Evangelijos supnikels apdarais 1.00c.
Gyvenimai Szventųjų, ant visų metų kožnos dienos, pirma, antra, trecia ir ketvirta dalis už kožną dalį po " " " 65c.
Gyvenimas szv. Benedikto Labro " " 10c.
Stebuklai Dievo Szvencz. Sakramente 40c.

Istoriszkos knygos svietiszkos įtalpos.

Istorija Lietuvos " " " 30c.
Trumpa senovės Lietuvių Istorija 10c.
Aplinkraštis kun. Petravyciaus į Vilniaus džiakonystės kunigus 1870 m. " " 5c.
Už ką mes lenkams turime būti dėkingi arba nedėkingi, graži knygutė kurioje aprasyta visai mūsų prietikiams su lenkais pat krikšto Lietuvos 5c.
Žiponas bei žiponė " " " 40c.
Žirgas ir vaikas " " " 20c.
Vytautas didis Lietuvos kunigalkasztis 30c.
Aplė senovės Lietuvos piliis " " 10c.

Knygos poetiszkos.

Senkaus Jurgis " " " 15c.
Vitolloranda, pulkus poematas iš senovės lietuvių gyvenimo, 2 knygos 1.25c.
Dūnelacziio pavasario linksmybės 10c.
Konradas Valenrodas " " " 5c.
Tėvyniszkos giesmės " " " 5c.
Jūkamos dainos " " " 5c.
Naujos dainos " " " 10c.
Birutės dainos " " " 10c.
Tėvynainių giesmės " " " 40c.
Petro Armino raštai — eilės " " 10c.
Pagirėnų gobtuvės — teatraliszka 10c.
Ponas ir Muzikal, Drama penklose permainose,

parasyta Aleksandro Gužucziio, 15c.

Apsakos.

Palangos Juze, linkami skaitymai " " 20c.
Kas taisybė tai nemelas pulkios apysakėlės iš lietuvių gyvenimo 15c.
Historija apie gražą Mageloną, dukterį karaliaus iš Nėa Jolio ir aplė Petrą karalių 20c.
Pajudėjime vyrai žemę, pulki apysaka parasyta patrijotiszkoje dvasėje pagal vengriszką pono A. iš B. autoriaus knygutės „Kas taisybė tai ne melas 15c.
Pasaka apė Szaltabuzius (Jūklinga) 5c.
Žiemos vakaro adynėlė, vokiszkom raidėm 20c.
Muzikėlis " " " 15c.
Valių knygutė " " " 15c.
Ant Nakvynės " " " 5c.
Kaimynų pasaka 5c.
Kaukazo belaisvis 5c.
Kur meilė, ten ir Dievas 5c.
Kas kaltas 5c.
Negirdėtas daigtas 5c.
Pasakojimas apie vaity ir jo rasztiniją 5c.
Senis Makrickas 5c.
Vakaras Tiltviko pirktelė 5c.

Gyvenimas Stepo Raudnosio ir kiti naudingi skaitymai. [ketvirta dalis „Szaltabuzius Senelio“] 15c.

Moksliszki rankvedžiai ir

kitokios knygos

Knigadėl išsimokalinimo visavietinės kalbos 15c.
Aplė buvimą Dievo " " " 5c.
Grieszninkas priverstas metavotis " " 15c.
Pamokslai apie trusą " " " 5c.
Talmudas ir mūsų žydai " " " 10c.
Skala su kalba " " " 20c.
Prieszauzris " " " 20c.
Kaip įgyti pinigų ir turą " " " 20c.
Girtybė " " " 5c. ir 10c.
Genių dėdė, graži pasakutė kur išrodyta, kaip labai svieta slogina maskolių valdžia 5c.

Aplė Dangų " " " 5c.

Final ir jų gyvenimas, ir pirmutinė szalna 10c.

Lietuvos gapadlinė 10c.

Žodynas kun. M. Miežio \$200.

Naujas elementorius [1895 m.] apdarytas su pulkiais paveiklais 15c.

Trumpa peržvalga lietuvių darbų Amerikoje 20c., dėl perkupczų po 10c.

Kalendariai ant 1899, 1890 ir ant 1894 m. po 10c.

Įvairios dvasiszkos knygos,

Pamokslai ant didžiųjų motinių savencų ir d- dziosios nedėlios, 50c.

Tiesos Žodžiai, 35c.

Pilotea arba kelias į maldingą gyvenimą 50c.

Pokilis Szventųjų " " " 15c.

Išguldymas motinų szvenczių labai naudinga knygutė 10c.

Mokslas Rymo kataliku " " " 40c.

Kas yra griekas? " " " 15c.

Nekaltybė " " " 20c.

Vartai dangaus " " " 15c.

Pekla, arba amžinas pragaras 75c.

Arielka yra nūdat; su illustracijomis 30c.

Garsas apie baisybes Dievo sūdo 25c.

Raktas į dangų " " " 15c.

Didžioji nedėlia " " " 5c.

Kaip Sumeniją nuspakajiti " " " 15c.

Vadovas į dangų " " " 40c.

Prisigatavojimas ant smerczio " " " 40c.

Draugija dėl duszių " " " 5c.

Lietuviszkos miszios " " " 10c.

Kasdieninės Maldos " " " 5c.

Notos dėl partapijono.

Varpelis [valcas] 30c. Dėdlenė [poika] 30c.

Sudlev [mazurka] 40c.

Paveikslai [abrozai].

Kražių skerdynė 50c. Paveikslas Gedimino 30c.

Paveikslas Vytauto 25c. Paveikslas Litanijos 25c.

Visoki abrozėliai su maldelėmis po 5centus.

KNINGOS EONOS SPAUSTUVĖS.

Lietuvos Istorija, nū seniausių gadynių iki Gedimino D. L. K., parasyta 1850 m. Simano Daukanto. Knyga pirma, gaunama už 1.50c.

Budas Senovės Lietuvių Kalbėnų ir Zemaiczių parasytas Simano Daukanto, gaunamas už 1.00.

Istorija Katalikų Bažnyčios, " " " 1.00.

Europos Istorija su žiamlapias " " " 50 ct

Lietuviszkos Dainos iš visur surinktos 200c.

Pasakojimas Antano Treitininko paraszė vysk. Zemaiczių Motiejus Valanczianskas, 25 ct.

Ponas Bartkus, paraszė kun. A. Burba, 20 ct.

Dievzitis, apysaka szios gadynės 1.00 ct.

Apleka Dievo " " " " \$1.00.

Aukso Verszė, labai pulki drama " " 20 ct.

Du pufkus apraszymaj apie nedorybą žydo ir piktą augynimą waju \$1.00.

Eglė, žalczių karalienė ir išgriovimas Kauno pilies 1862 m., du pulkus dramatai parasyti Aleksandro Gužucziio, 25c.

Historija gražios Katrukos ir jos visoki atsitikimai 10c.

" " " " " 10c.

Historija iš laiko Francuzkos " " " 30c.

" " " " " 30c.

Iš po budello kalavijo ir Kajimas, dvi pulkios apysakos, ant lietuviszko perdėjo V. Stag. 40c.

Istorija Septynių Mokintojų " " " 50c.

" " " " " 80c.

Jurgis Mitoslawskis " " " 80c.

Juozapas Konuszewskis, arba kankinimas " " " 50c.

Unijotų po valdžia maskolių 50c.

Kabalas talpinantis savyje visokius užminimus ir ant jų reikalaujanti atsakymą 10c.

Konstitucija dėl darbininkų " " " 10c.

Namella pustelniko " " " 75c.

Nedorybes Rymo Ciesorin, historija iš tajko " " " 80 ct.

" " " " " 80 ct.

Pufkus apraszymaj tikru atsytkimu iš " " " 40 ct.

" " " " " 40 ct.

Prawadnikas angelekos kalbos neabdar. \$1.00

" " " " " \$1.25.

Pufkus apraszymas apie Lietuvą " " " \$1.00.

Rinalda Rinaldinas " " " \$1.50 ct.

Senowes apraszymas apie Duktery " " " 50 ct.

" " " " " 50 ct.

Sumyszimas arba bajme tury dydeles akis " " " 15 ct.

Gykra teisybe iš Suwalku gubernijos " " " 65 ct.

Szwiesa Dievo " " " 25 ct.

Titkus Persų Karalius, " " " 50 ct.

Uzysatanawik ant to geraj " " " 25 ct.

Witasir Korynna historija iš tajko persekiojimo Bažnyčios 8. per Deoklecijana 95 ct.

PATENTS

Promptly secured. Trade-Marks, Copyrights and Labels registered. Twenty-five years experience. We report whether patent can be secured or not, free of charge. Our fee not due until patent is allowed. 32 page Book Free. H. B. WILLSON & CO., Attorneys at Law, Opp. U. S. Pat. Office. WASHINGTON, D. C.

Kas nori atsigert gardaus **Alaus** ir kitokių saldzių, karezių ir kitokių skanų gėrymų, tegu užsina pas tikrą lietuvi **Al. Maslauską.**

Jis taipgi laiko didelę krautuvę visokių reikalingų dėl žmogaus dalykų ir mėsinyezių su szviežia mėsa ir riebiomis deszromis, tadgi nepamirszkiteatsilankyti: po Nr. 415, 417 ir 419 W. Main str., Plymouth, Pa.

LIETUVISZKAS Saliunas

Jūzo Miliaucko,

Szaltas alus, skanus gėrymai, gardus, cigarai. Smagi vieta dėl užsiegos. Prašau brolius atsilankyti pas manę.

Jūzas Miliauckas,
MAHANAY CITY.

Paveikslas!

Nori gražų tautiszką paveikslą, nusipirk paveikslą „**KRAŽIŲ SKERDYNĖ**“. Kiekvienas lietuvis turintis nors kibirksztole tautiszko jausmo, privalo turėti savo namūse paminklą to kruvino atsitikimo. Prekė 50 centų.

Adresas: **A. Ossowski,**
337 Noble str., Chicago Ill.